

Ἐχεις μαλλιά τετράξανθα στὶς πλάτες σου ριγμένα
ποῦ τὰ χτενίζει ὁ Ἑρως μετὰ τῇ χρυσῇ τῇ χτένῃ.
Ἐχεις μαλλιά τετράξανθα πλεμμένα μετὰ τὴν τάξη
ποῦ κάθε τρίχα γίνεται σάιτα νὰ μὲ σφάζῃ.
Νᾶχα φλουριά νὰ τσάκιζα νὰ σέκαμνα λεγαίνι
νὰ πλένω τὴ νοτίτσα σου τὴ μαργαριταρένη.
Σαράντα ὀργιὲς τὴν ἔσκαψα, κόρη μου, τὴν αὐλὴ σου
νὰ βγάλω ἀθάνατο νερὸ νὰ λούσω τὸ κορμὶ σου.
Εὐλογημένη μου μυρτιά τὰ μύρτα φορτωμένη
τὰ μύρτα καὶ τίς ὁμορφίαις καὶ τὴν τιμὴ ζωσμένη.

Δ'.

Τὴν Κυριακὴ πρωὶ πρωὶ θὰ ντύσουν καὶ θὰ στο-
λίσουν τὴ νύφη. Ὁ κόσμος ἔρχεται, χαιρετᾷ καὶ
φύγει. Στὴν ὠρισμένην ὥραν ἔρχεται τὰ σκέρι τοῦ
γαμπροῦ, γυναῖκες μονάχα, αἱ συμπεθέρες γιὰ νὰ
πάρουν τὴ νύφη. Ὁμπρὸς πάει τὸ βιολί καὶ τὸ λα-
γούτο κι' ἀπὸ πίσω οἱ γυναῖκες μετὰ τὴ γραφικὴ φο-
ρεσιὰ τους. Τί ὁμορφὴ παρέλαση! Χαίρεσαι νὰ βλέ-
πης τὰ ὁμορφα καὶ καλοχτενισμένα ἐκεῖνα κεφαλά-
κια, σκεπασμένα ἀπὸ κινέζικα μεταξωτὰ μαντήλια,
ἄσπρα ἢ χρωματιστά, καὶ τὰ λιγερά καὶ ζωερὰ ἐκεῖ-
να κορμιά μὲς' στὰ χρυσόφαντα καὶ τὰ μεταξωτὰ
τυλιγμένα. Ἀμα φτάσουν στὴν νύφη, θὰ περιτριγυ-
ρίσουν τὴ νύφη καὶ θὰ τὴ «στολίσουν» μετὰ τραγούδια
χτυπώντας τὰ χέρια. Τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς βάνουν
καὶ μερικὰ ἐξωτερικὰ ρούχα, ὡς τὴ γούνα, τὸ μαν-
τήλι τῆς κεφαλῆς κλπ.

Δὲ θὰ κάνω, θαρρῶ, ἔσκημα ἔν βάλω ἐδῶ με-
ρικὰ τραγουδάκια. Ἐδῶ τραγούδια νὰ θῆς καὶ τί-
ποτ' ἄλλο.

Ἐλα, εὐχὴ τῆς μάνας σου, ἔλα καὶ τοῦ κυροῦ σου
ἔλα καὶ τοῦ προπάππου σου τάρχοντοπαθεροῦ σου.
Κόρη, στὰ χιόνια βόσκουσιν κι' ἐπὶ τὴν ἀσπράδα;
στὸν μπογιατζὴν ἀκούμπησες κι' ἐπὶ τὴν ὁμορφάδα;
Κόρη μου, πλοῦσια νὰ γενῇ καὶ πλοῦσια νὰ γεράσῃ
καὶ μέσα στὰ παλάτια σου δοῦλες καὶ δούλους νᾶχῃς.
Σὰν τὸν ἀνδρὸς τῆς λεμονιάς εἶναι τὸ πρόσωπό σου
καὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ σπαθὶ τὸ καμαρόρουδό σου.
Πύργος σαράντα πατωσιές, κόρη μου, τὸ κορμὶ σου
καὶ τοῦ Δαβὶδ τὸ λογισμὸ ἔχεις στὴν κεφαλὴ σου.

Εὐτὺς μετὰ τὸ «στολίσμα» θὰ πάρουν τὴ νύφη
μετὰ τὴν συνοδεία τῆς καὶ θὰ πᾶν στοῦ γαμπροῦ. Ἡ
τελετὴ μπορεῖ νὰ γίνη στοῦ γαμπροῦ τὸ σπίτι, μπο-
ρεῖ νὰ γενῇ καὶ στὴν ἐκκλησίαν. Στὴ δευτέρη περι-
πτωση ξεκινοῦν ἀπὸ τοῦ γαμπροῦ τὸ σπίτι, οἱ δύο συ-
νοδεῖες καὶ πᾶν στὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν τελετὴ
ὅλοι κατεβαίνουν μετὰ τὸ γαμπρὸ καὶ τὴ νύφη,
ποῦ μετὰ τὰ στέφανα τοῦ γάμου στεφανωμένοι κρα-
τιοῦνται μπράτσο ὡς στὴ θύρα τοῦ σπιτιοῦ τους, ἐνῶ
οἱ καμπάνες χτυποῦν, τὰ παιδιὰ φωνάζουν «καλορί-
ζικοι» καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανα παίζουν κανένα «ἐμ-
βατήριον» γοργὰ καὶ χαρμόσυνα. Ἐως τοῦ ἡλίου
τὸ βασίλειμα τραπέζια, χοροί, τραγούδια καὶ χωρα-
τάδες γίνονται ἐκεῖ. Μόλις σκοτεινιάσῃ, πρέπει ὅλοι
νὰ φύγουν γιὰ νὰ ῥήσουν τοὺς νιόγαμπρους ἡσυχούς κι'
ἀναπαμένους.

Τὴ Δευτέρᾳ πρωὶ πρωὶ μερικὲς γυναῖκες φέρ-
νουν στὸ καινούριο ἀντρώγυνο παχάρι, τὸ ἀφέψημα
δηλαδὴ κανέλας κι' ἄλλων μυρωδικῶν, καὶ κατιμέ-
ρια, πίτες δηλ. ἐπ' ἀλεύρι, βούτυρο καὶ ζάχαρη γιὰ
νὰ κολατσίουν.

Ὁ γαμπρὸς μένει στὸ σπίτι ὡς τὴν Τετάρτην,
ὅποτε καὶ θὰ μαζευτοῦν ὅλ' οἱ συγγενεῖς του νὰ τὸν
κατεβάσουν στὸ «γυαλό», νὰ τὸν πᾶν δηλ. πρώτη
φορὰ μετὰ τὸ γάμο του στὴν ἀγορά. Ὁ κόσμος χαι-
ρετῶντας τὸ γαμπρὸ τοῦ λέει «καλορίζικες οἱ στρα-
τες σου».

Κασσιόλοριζο

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ

— Ἐβγα ἀπὸ τῶν μυσθητῶν τὰ μάγια καὶ ἔλα
στὴν κολυμπήθρα τῆς Ζωῆς νὰ βαπτιστοῦμε
ποῦ ὡς τώρα σὰ νεκροὶ στὴ χαμονέλλα
τοῦ Ἀθῶου μετὰ τὰ μυστήρια ὁμάδι ζούμε.

Ρίξε ἀπὸ πάνου σου τὰ ἄμφια τοῦ ἀγνώστου,
ὦ Ἱέρεια τῆς Ἀρετῆς, καὶ πᾶμε,
πᾶμε στὸ νέο καλύβι, ποῦ τὸ φῶς του
θὰ μᾶς κερνήγῃ τὸν Πόθο, ποῦ ζητᾶμε.

Ἐβγα ἀπὸ τ' ἀγνώστο καὶ ἔλα νὰ γίνῃς,
τὴ σάρκα σου γιὰ νὰ γνῶση νὰ νοιώθω,
τὴν ἀμαρτίαν ἀγκάλιασε τῆς Φρονῆς
καὶ κάνε βασιλιά μόνο τὸν Πόθο.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΑΥΡΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ Βολιώτικη φημερίδα «Τύπος» στὸ φύλλο τῆς πε-
ρασμένης Τρίτης πῆρε ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ» ὅσα γράψαμε γιὰ
τὸ μεθεῖσι τοῦ Βολιώτη βουλευτῆ Λανανά.

— Καλὰ ἔκανε γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν κι' οἱ Βολιώτες
καὶ νὰ καμαρώσουν τὸν ἐκλεκτό τους.

— Ἡ ἐννοία τῶν σαίχων τοῦ Rückert ποῦ ἀναφερ-
νόντουσαν στὸ προχθεσινὸ σοφὸ ἄρθρο τοῦ κ. Φωτιάδου
εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

«Ἐκεῖνοι εἶναι οἱ σοφοὶ
ποῦ ἀπὸ τὴν πλάνη ταξιδεύουν στὴν ἀλήθειαν·
μὰ κείνοι ποῦ ἐπιμένουν στὴν πλάνη
εἶναι μωροί».

— Στὸ ἴδιο ἄρθρο στὸ τέλος, ὁ κ. Φωτιάδης παίζει
καὶ μετὰ τὸν κ. Μιχαηλῆ.

— Τόνα θέλει Μουταφτῆ. Τὸ Μουτᾶφι εἶναι
σακκὶ καταικτορίχο. Μουταφτῆς λοιπὸν εἶναι κείνος ποῦ
κλώθει τὴν καταικτορίχα καὶ ὑφαίνει ἀπ' αὐτὴ σακκιά,
βασταργαριές.

— Ὁ κ. Κ. Θεοτόκης τέλειωσε καινούριο δῆγημά του,
τρὲς φορές ἀπλίου κάτου μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν «Ἀπελ-
λῆ» του.

— Εἶναι κι' αὐτὸ ἀπάνου σ' ἀρχαία ὑπόθεσι γραμ-
μένο, λέγεται «Λυκόφρωνας» καὶ ἄρχινῃσι ὕστερ' ἀπὸ
δύο τρία φύλλα στὸ «Νουμᾶ».

— Κ' ἔνα χωρὰτὸ τῆς ἐποχῆς:

— «Θαγοράσεις, λέει πέντε καντάρια ψαρόκολλα; Καὶ
εἰ σοῦ χρειάζεται τόσο πᾶμα;

— Τὴ θέλει, ἀδερφέ, ὁ κ. Πρόεδρος γιὰ νὰ ξανακολ-
λήσῃ τὸν Πειραιᾶ στὴν ἐκλογικὴ μας περιφέρειαν!..»

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Η ΑΓΓΛΙΑ ΚΙ Ο κ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἀγαπητὲ «Νουμᾶ»

Φαίνεται ὅτι μερικῶν ἀνθρώπων τῶχει τὸ ζῶδιό
τους νὰ τὰ θαλασσύνουν ὅπου ἀνακατετοῦν, ἢ κα-
λῆτερα νὰ μαλόνουν πάντα μετὰ τὴν ἀλήθεια, ποῦ
δίχως ἄλλο κάτι προσωπικὰ ἔχουνε μ' αὐτὴ. Ἐνας
ἀπὸ τοὺς τέτοιους ἀνθρώπους εἶναι κι' ὁ κ. Φιλάρετος
«ὁ ἀδελφὸς Φιλάρετος» ἀλλὰ Ραμπαγᾶ. Ξέρουμε ὅτι
ὁ «περιφανὴς πολιτευτὴς» κατὰ τὴν κρίση κάποιων
ἐφημερίδων, μὰ τρομερὸς φαμφαρόνος καὶ γλωσσόκο-
πᾶνας κατὰ τὴν κρίση τῆς ἀλήθειας, βαπτίστηκε δη-
μοκράτης καὶ διαφεντευτὴς τῶν δίκων τοῦ Ἑλληνι-
σμοῦ κι' ἔτσι γιὰ κάθε φύλλου πῆδημα πετιέται κατὰ
καιροὺς στὴ μέση γιὰ νὰ πῇ τὴ γνώμη του, γνώ-
μη πάντα ἀνάποδη καὶ μακρυσμένη ἀπὸ τὴν ἀλή-

θεια. Τώρα τελευταῖα ἔρχισε μάλιστα νὰ τὴν παρα-
λήνῃ κι' ἔτσι, ὕστερις ἀπὸ τὸ μακροχρόνιο ποῦ δημο-
σίεψε γιὰ τὴ «Μεταρρύθμιση», μόνο καὶ μόνο γιὰ
νὰ πῇ πῶς εἶναι «ἀδιάρρηκτος δημοκράτης» (στὰ
λόγια βέβαια), ξεπρόβαλε προχτές καὶ στὴν «Ἀ-
στραπὴ» καὶ ἔβαλε μετὰ τὴν Ἀγγλίαν, λέγοντας πῶς
ποτὶ δὲν ὑπαρξε φιλενάδα μας. Κ' ἡ ἀφορμὴ; Ἐπει-
δὴ ἡ «Ἑστία» ἔγραψε πῶς ἡ Ἀγγλίαν φροντίζει γιὰ
τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδας.

Μὰ ὁ δημοκράτης κ. Φιλάρετος τίτεια πράγματα
δὲν τὰφίνει νὰ περάσουνε χωρὶς νὰ τὰ χτυπήσῃ, κά-
νοντας τίτιους συλλογισμούς: Ἡ «Ἑστία» εἶναι
φύλλο αὐλικὸ καὶ γράφει φιλικὰ γιὰ τὴν Ἀγγλίαν·
ποῦ θὰ πῇ ὅτι ἡ Ἀγγλίαν ἔχει καλὰ μετὰ τὸ παλάτι·
μὰ ἐγὼ εἶμαι δημοκράτης καὶ πάω κόντρα τοῦ πα-
λατιοῦ· ἐπειδὴ ὅμως δὲ μπορῶ νὰ χτυπήσω τὸ παλά-
τι γιατί ὁ νόμος δὲ χωρατεύει, οὐτε καὶ τὴν «Ἑστία»
ἐπειδὴ εἶναι φημερίδα καὶ μπορεῖ νὰ μὲ ρεχλαμάρῃ
καμιὰ φορὰ, ἄς χτυπήσω τοὺς φίλους τῆς· φίλος τώρα
εἶναι ἡ Ἀγγλίαν· ἀπάνου τῆς λοιπὸν φόβο δὲν ἔχω
νὰ πᾶθω τίποτε ἀπὸ μέρος τῆς, γιατί εἶναι μεγα-
λόκαρδο κράτος καὶ δὲ θὰ θελήσῃ νὰ μὲ κατατρέξῃ.
Κ' ἔτσι κρατοῦμε ψηλὰ τὴ σημαία τῆς δημοκρατίας». Μὲ
τέτοιους σκέψεις γράφτηκε τὸ περίφημο κείμενο ἄρ-
θρο του στὴν «Ἀστραπὴ» ποῦ τὰ πραγματικὰ περι-
στατικά κι' ἡ ἀλήθεια ἔφαγαν τὴν ἀνοητότερη βρισιὰ.
Ὅποιος λίγα πράγματα διάβασε ἀπὸ τὴ διπλωματικὴ
μας ἱστορίαν τῶν τελευταίων τριάντα χρόνων, ἔχτριβε
τὰ μάτια του μετὰ θαυμασμό σὲ ποιά κρύφια πηγὴ τὸ
τρομερὸ διπλωματικὸ μάτι τοῦ κ. Φιλάρετου ἀνακά-
λυψε τῶν ἱστορικῶν. Μὰ νὰ ποῦ δυὸ μέρες ἄρ-
γότερα ἔρχεται στὴν ἴδια τὴν «Ἀστραπὴ» ὁ κ. Ἀρ-
γυρὸς καὶ μετὰ δυὸ ἄρθρα του πειστικὰ, ἁσμένᾳ, μετὰ
παραίτητα ντοκουμέντα, χωρὶς πατριωτικὸς φαμφα-
ρονισμούς, ἀποδείχνει τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ Ἀγγλίαν
προστάτεψε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη δύναμις τὰ
συμφέροντα τῆς Ἑλλάδας, καὶ ὅτι... ὁ κ. Φιλάρετος
τάκαμε κατὰ τὴ συνήθεια του θάλασσα. Τραβηγμέ-
νος ἀπὸ τὸ δημοκρατικισμὸ του, τοὺς φίλους τῆς Ἑλ-
λάδας τοὺς βόηκε μονάχα στὴ δημοκρατικὴ Γαλλίαν.
Μὰ νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ τὴν ἰδίαν μου, δὲν τοῦ ρίχνω ἄδι-
κο. Κοτζᾶ μου δημοκράτης ἐκεῖ, ἀδελφὸς Φιλάρετος σοῦ
λέει ὁ ἄλλος, καὶ νὰ παίνεισῃ μὴ συνταγματικὴ Ἀγ-
γλίαν, εἶναι σωστό; Τότε τί ἀγωνίζεται τόσο χρό-
νια ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ πῇ κι' ἓνα διπλω-
ματικὸ ψέμα;

Μὲ συμπάθει
ὁ Μονομυιάτης

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΣΑΜΗΣ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

Δὲν εἶδα νὰ γίνη ὅσος ἔπρεπε λόγος—ἢ καλῆ-
τερα δὲν ἔγινε καθόλου—γιὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐ-
κλογὴ τῆς Σάμης. Κι' ὅμως πόσο ἔπρεπε νὰ προσέ-
ξουμε στὸ ἀποτέλεσμα τῆς νέας ἐκλογῆς! Γιατὶ
ἀπ' αὐτὸ μπορούμε νὰ καταλάβουμε καὶ τί πᾶμα
εἶναι ἡ νέα Βουλὴ μας, δηλ. ἀμαρτωλὴ μετὰ τὸ πα-
ραπάνου. Ἡ πρώτη πράξις τῆς ἦταν μὴ μὲν μεγάλη-
μεγάλῃ ἀμαρτία, μετὰ τὸ νᾶκυρῶσιν τὴν ἐκλογὴ τῶν
κ. κ. Ποταμιάνου καὶ Καβαλιεράτου. Καὶ πόσα
δὲν εἶπαν τότες γιὰ καταπάτησι τῶν θεσμῶν καὶ
νόθεψιν τοῦ λαϊκοῦ φρονήματος καὶ καταστρατή-
γησιν τῶν νόμων καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο, ἐπειδὴ εἶχαν
ἀποτύχει οἱ Ντεληγιαννικοὶ ὑποψήφιοι. Οἱ κερδι-
σμένοι, μολονότι δὲν εἶχαν μετὰ τὸ μέρος τους τὴν
ἐξουσίαν, ἔκαμαν ὄργια, ἐπίεσαν, δολιεύτηκαν τοὺς θε-
σμούς καὶ γι' αὐτὸ βγήκανε βουλευτάδες. Καὶ τὸ
Ντεληγιαννικὸ κόμμα, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν τίτλο
τοῦ ὅτι προστατεύει τοὺς θεσμούς, ἀκύρωσε τὴν ἐκ-